

5. Den 25. oktober 1974 anmeldtes i folketinget (F. sp. 1162) følgende forespørgsel til *statsministeren* af *Ebba Strange* (SF), *Poul Dam* (SF), *Kristine Heltberg* (SF), *Morten Lange* (SF) og *Grete Westergaard* (SF):

„Hvilke initiativer forbereder regeringen på baggrund af kvindekommissionens nu afsluttede arbejde?“

Fremme af forespørgslen vedtoges $30/10$ (F. sp. 1168). Forespørgslen foretoges $28/11$ (F. sp. 2374).

Ordføreren for forespørgerne (*Ebba Strange* (SF)) anførte, at baggrunden for ønsket om denne debat var, at slutbetænkningen fra den i 1965 nedsatte kommission vedrørende kvindernes stilling i samfundet nu forelå. Betænkningen viste, at der endnu fandtes adskillige områder, hvor kvinder ikke var ligestillet med mænd.

Samfundets almindelige situation gav endvidere debatten aktualitet. Ikke mindst den katastrofale arbejdsløshed, som ramte kvinder særlig hårdt. Hun anmodede i denne forbindelse regeringen om svar på en række spørgsmål om foranstaltninger til inødegåelse heraf. Også kvindernes uddannelsesmuligheder måtte belyses.

En anden grund til debattens aktualitet var, at 1975 af FN var blevet udpeget til internationalt kvindeår, og at det var ønskeligt at få oplyst, hvad regeringen ville foretage sig i denne anledning.

Endelig spurgte ordføreren for forespørgerne, om statsministeren ville være positiv overfor den opfordring i betænkningen til regeringen om nedsættelse af et ligestillingsråd, der skulle have til opgave at arbejde videre med at fremme ligestillingen mellem mænd og kvinder i samfundet.

Statsministeren (*Poul Hartling*) henviste til den formulering, forespørgslen havde, og afviste på denne baggrund forsøget på at gøre debatten til en arbejdsløshedsdebat. Der var mange anledninger til at føre sådanne debatter, og det var han beredt til, men det havde intet med denne debat eller denne sag at gøre.

Det forekom statsministeren, at kommissionen havde gjort et stort og fortræffeligt arbejde. Kommissionen havde i virkeligheden allerede ført til væsentlige resultater. Der var i betænkningen stillet i alt 84 forslag, hvoraf de 70 havde medført reaktioner i den af kommissionen ønskede retning og således havde bidraget til at mindske forskelsbehandlingen. Hovedparten af de forslag, der ikke havde medført nogen reaktion fra myndighederne, angik forhold, som var statsmagten uvedkommende, eller forhold, som ikke kunne fremmes ved lovgivning. Statsministeren redegjorde nærmere for det i slutrapporten indeholdte forslag om et lovhjemlet råd for ligestilling mellem mænd og kvinder og for de i betænkningen indeholdte forskellige flertals- og mindretalsindstillinger. Da et ligestillingsråd som det, der var foreslået, skulle oprettes ved lov, og da rådets virksomhed ville